

Šilėnavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Kai savo gyvensenoje turime ir susiskaldymą, susvetimėjimą, agresiją, konfliktus, neapykantą ir net tokį kraštutinį egoizmą, kai esame vien tik sau, mes, žmonės, kurie nežiūrint į nieką, savo širdyse sugebame išsaugoti ramybę, savas svajones, paprastumą, mažumą, – esame tiesiog VERTYBĖ.

Tokių žmonių dėka laikosi pasaulis, tokių žmonių dėka mes gyvename... Būtent jų išmintis, kantrybė, gyvenimo matymas ir sąmoningumas yra atsvara išorinei tamsai, kuri užvaldo mūsų protus ir širdis. Jei ne tie gėrio žmonės, kurie mums pasitarnauja ir pasidalina savo gerumu – mums būtų labai blogai...

Pats Dievas, ir Danguj esančių, mus mylinčių žmonių rūpesčio dėka, atveda mums žmones, kurie reikalingi mums dabar. Arba, atsiunčia mums tuos žmones, kuriems mes dabar esame reikalingi. Ir kokie keisti arba net neįtikėtini bebūtų gyvenimo posūkiai, žinokite – tai būtent tie žmonės, kurie jums dabar reikalingi. Arba, – tai žmonės, kuriems aš, tu, esame reikalingi.

Ir tada – arba jūs padedate jiems..., arba jie padeda jums...

Kaip tai yra paslaptinga ir nuostabu! Kaip tai yra kasdien mums svarbu, kad vėl ir vėl gyventume paprastu, geru žmoniškumu, vienybe, lyg su svajone – kol tai netaps natūralia ir pastovia mūsų kasdienine gyvensena.

Tai visada galima pasiekti ir padaryti, kokios bebūtų sunkios aplinkybės. Visada! Pasaulis gali būti kitoks, ir net pridurčiau – turi būti kitoks..., bet, pradėkime nors nuo "gali"! Viskas gali prasidėti jau dabar, nuo kiekvieno iš mūsų. Gal net čia fiktų tarsi grįžti į vaikystę, ir nebijoti gyventi paprastu vaiku...

**“Dievas pašaukė mus
per Evangeliją,
kad įgytume
mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus
garbę.”**

2 Tes 2, 14

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Išm 2, 12, 17–20; Ps 53, 3–6, 8; Jok 3, 16–4, 3

Psalms atliepas

Viešpats mano gyvastį gina.

Evangelija pagal Morkų (9, 30–37)

Nusileidę nuo kalno, Jėzus ir mokiniai keliavo per Galilėją. Jėzus nenorėjo, kad kas apie tai žinotų. Mokydamas savo mokinius, jis tvirtino: „Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas, ir jie nužudys jį, bet nužudytas jis po trijų dienų prisikels“. Mokiniai nesuprato tų žodžių, bet nediršo jį klausyti.

Jie atėjo į Kafarnaumą. Namie jis paklausė juos: „Apie ką kalbėjotės kelyje?“ Jie tylėjo. Mat kelyje jie ginčijosi, kuris iš jų didžiausias. Atsisėdęs jis pasisaukė Dvylika ir tarė: „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visų tarnas!“ Paėmęs mažą vaiką, pastatė tarp jų ir, apsikabinęs jį, pasakė: „Kas dėl manęs priima tokį vaikelį, tas priima mane, o kas priima mane, tas ne mane priima, bet tą, kuris yra mane siuntęs“.

Evangelijos komentaras:

Jėzus kalbėjo visiškai atvirai. O jie ginčijasi, kuris iš jų didesnis! Ir tokio mokinių akumo pilna visa Evangelija. Tiktai po kryžiumi galime nutuokti ar tikėtis, kad mokiniai praregėjo, bet ir čia didžioji ironija: šimtininkas, pagonis, – būtent tik jis sušuks, žiūrėdamas į Jėzaus agoniją, kad Jis yra Dievo Sūnus, nors turėtų matyti Jame tik eilinį nusikaltėlį.

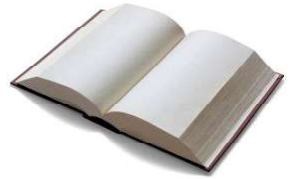
Tai perskaičius kyla noras arba mėtyti akmenis į apaštalus, arba kaltinti save, kad esame tokie pat akli. Jėzaus nematome, o pamatę nesuprantame. Taip darytume mes. O Jėzus jiems nepasakė nė vieno žodžio! Jis jų neišvarė, nepasiuntė į visas keturias puses, bet kantriai toliau juos tempė paskui save ir leido, kad jie augtų. Gražus Jo elgesys, taip kaip ir mūsų gyvenimuose, kai Jis padeda mums augti ir keistis, nereikalaudamas, kad vos mums atėjus į Bažnyčią viską suprastume.

Bet didžiausia, gražiausia Evangelijos ironija šiandien – kad į didybės, viešpatavimo, valdžios, privilegijų pretenzijas atsakoma vaiko paveikslu. Pasisaukė, pastatė viduryje, apsikabino... Ne, čia ne sentimentalumas. Nemanykit, kad Jėzus, pakvėpavęs kraujui, ima ilgėtis savo kūdikystės grožio ir giedrumo. Į ką panašus Jėzus, apsikabinęs vaiką? Į mamą. Tais laikais žydų kultūroje vyrai vaikų nepaliesdavo. Niekada. Todėl Jėzus ten – kaip madona su kūdikiu ant rankų. Ir šis Jo judesys slepia daug gilesnę prasmę, negu skatinimą būti kukliais, mažais, šventais, nekaltais ir naiviais... Kas iš tiesų yra didis mūsų pasaulyje? Tas, kuris turi jėgą, valdžią ir įtaką? Atsakymas štai koks: moteris, mama, kuri apkabina vaiką. Tas, kuris apkabina silpnumą, gležnumą ir trapumą. Daug jėgos ir galios turi apkabinti išdrįstančios rankos... Juk tai apsaugojimo, šilumos ir globos, pasiruošimo nešti ir rūpintis rankos, – tik tokios turi daug jėgos ir galios. Čia Jėzus, vyras, palietęs vaiką, apkabinęs jį, net gi parodo ir pačio Dievo požiūrį į žmogų.

Evangelija niekada nekalba apie didvyrius, kankinius. Taip, jos kelias nuveda kankinystėn, bet niekas nieišsko tokio šventumo. Tik tarnaujant, apkabinant kitą, yra panašėjama į Jėzų.

Kas mūsų akyse yra šventa ir didu? Ar pastebime savyje ir kituose tą apkabinimą? Ar tikrai galėtume pasakyti, kad tai yra svarbiau, švenčiau ir amžniau už visas didžias, skambias pergales? Evangelija mums meta iššūkį. Žiūrėkime į Jį. Įžvelkime Jame grožį ir didybę, pamėginkime gyvenime pasielgti šitai – apkabinti tą, iš kurio negalime tikėtis jokios naudos, jokios garbės. Vienas vienintelis judesys. Tik tiek..., arba, net tiek.

Galybės alkis, nelemtas pamišimas turėti valdžią, vadovauti visuomet tai tampa nesutarimų priežastimi šeimoje, visuomenėje, žmonių tarpusavio santykiuose. Todėl Jėzus visiškai atsiriboja nuo tokio požiūrio. Apkabina silpną, mažą žmogų. „Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis“. Negana to, dar pridėda: „tebūnie visų tarnas!“

Apie tarnavimą, kaip tikriausią žmogaus pašaukimą

*Yra tik vienas dalykas, galintis padaryti laimingu žmogų šioje Žemėje. Tai – besąlygiška tarnystė kitiems, kuri leidžia pajusti vienybę su žmonėmis ir Kūrėju. Tai aukščiausia privilegija, garbė ir laimė žmogui.

*Žmonės dažnai nesupranta – kam jie atėjo į šį pasaulį. Tarnystė – štai visų mūsų misija šioje planetoje. Tarnystė – aukščiausia dorybė: turime mylėti vieni kitus, pagelbėti vieni kitiems, padėti vieni kitiems išskleisti geriausias dvasinės savybes, saugoti ir puoselėti Žemę ir visą gyvybę joje.

*Tarnystės kitiems kelias – tai sielos išgryninimo, savęs pažinimo ir praktinio dvasingumo kelias, suteikiantis prasmę gyvenimui ir laimę žmogui. Toks žmogus tarnauja tiems, kas nelaimingas ir kam šiuo metu reikalinga pagalba: jis nušluosto ašaras, palaiko, padrąsina, pasidalina, įkvepia, pamaitina, slaugo, paguodžia, atleidžia.

*Tuo metu, kai žmogus besąlygiškai tarnauja kitam, jis tampa artimu tam žmogui, jis gelbėja žmogų nuo dar didesnės nelaimės. Jis atveria žmoguje, kuris dabar kenčia, jo paties vidinę stiprybę ir dvasinę jėgą.

*Tikroji tarnystė žmonėms turi būti besąlygiška, be lūkesčių gauti kažką mainais už savo tarnystę – pagyrimą, šlovę ar materialių gerovių. Nuoširdžiai tarnaujantis kitiems yra tyras ir kuklus – būtent taip auga jo dvasinė jėga ir stiprėja jo harmoninga sąveika su Kūrėju ir amžiniais dvasiniais dėsniais.

*Tarnystėje išryškėja tikrieji žmogaus būdo bruožai, o besąlygiškai tarnaudami kitiems, žmonės savaiame atsikrato egoizmo, savanaudiškumo, puikybės ir tampa geresni, tyresni, dvasingi.

*Gyventi vienas dėl kito, dėl žmonijos – tai didžiausia palaima, tuo tarpu būti egoistu ir gyventi vien tik sau – tai didžiausia tragedija. Egoizmas – visų žmonijos nelaimių šaknis ir priežastis. Tarnystė stabdo blogio plitimą, tarnaujantis kitiems žmogus yra gėrio šaltinis.

*Dvasingas, tyras žmogus visada turi kuo pasidalinti – geru žodžiu, tyliu palaikymu, pagalba, ir kiekvienas, net pats mažiausias jo veiksmas besąlygiškoje tarnystėje didina gėrį šioje Žemėje.

*Tarnystė neįmanoma be tyros, besąlygiškos meilės žmonėms, visai gyvybei ir planetai. Meilė – tai visus ir viską susiejantis ryšys, sveika sąveika ir vienybės pojūtis, kai visi žmonių veiksmai skirti bendrai gerovei ir tobulėjimui.

*Tarnaujantis kitiems žmogus – tarsi šviesos šaltinis tamsoje, tarsi stebuklingas išsigelbėjimas ar netikėtai ištiesęs pagalbos ranką angelas. Jis ne visada sulaukia dėkingumo, jis jo ir nelaukia, nes gerai žino savo misiją Žemėje. Bet toks žmogus visada traukia savo vidinę šviesą ir dvasinę stiprybę.

*Besąlygiškoje tarnystėje nekyla klausimų – ar reikia kitam padėti, ar vertas kitas žmogus pagalbos ir kam padėti. Mūsų pasaulyje dar daug egoizmo, nelaimių, ligų, bėdų, nusivylimo, todėl nuoširdi pagalba ir palaikymas kaip niekad svarbūs ir reikalingi.

*Tarnystė – ne vien pagalba kenčiantiems, bet ir paprastas širdies gerumas ir tyrumas: harmoningas bendravimas su žmonėmis, nuoširdumas, dėkingumas, sąžiningumas – tai įkvepiantis dvasingo elgesio pavyzdys kitiems žmonėms.

*Tikroji tarnystė – visada iš besąlygiškos meilės, tai sąmoningas žmogaus pasirinkimas, nes jis neatiskiria savęs nuo kitų, kiti žmonės jam – tai jo paties pratęsimas, ir jis gerai suvokia, kad kol yra kančia Žemėje – turi būti ir tie, kas tą kančią mažina, ir – tuo pačiu didina gėrį. ➔

KOMUNIJOS, IŠPAŽINTIES IR SUTVIRTINIMO SAKRAMENTAMS RUOŠIMASIS

Siekdami krikščioniško gyvenimo sąmoningumo, kviečiame visus Šlienavos ir Viršužiglio parapijiečius, norinčius ruoštis sakramentų šventimui, kreiptis į parapijos kleboną iki spalio mėn. Paskambinkite arba parašykite žinutę tel. nr.: 8 688 37142.

Spalio pradžioje susirinksime, apsitsarsime ir pradėsime ruošą.

Keliaujančiųjų ir vairuotojų diena

Keliaujančiųjų ir vairuotojų diena kasmet minima paskutinį rugsėjo sekmadienį, šiais metais rugsėjo 29 d.

Minint šią dieną, prisiminkime apie saugų elgesį kelyje, atsakomybę ir pagarbą vieni kitiems.

Prasidedant tamsesniems vakarams, išėję į kelią naudokime atšvaitus, apsirenkime šviesą atspindinčias liemenes, kad būtume matomi ir nesudarytume avarinių situacijų.

Tad ateinantį sekmadienį sau ir visiems palinkėsime saugumo ir sėkmės keliuose ir kelionėse, taip pat ir Dievui padėkosime globą bei paprašysime ir toliau mus laiminti.

⇒ *Per žmonių gerus darbus gerėja ir bendras žmonijos likimas – juk kiekvienas veiksmas turi pasekmes, o besąlygiškai daromų gerų darbų pasekmės visada geros, nes sąlygoja žmonių aukščiausių dvasinių savybių išraišką, o kartu – ir bendrą žmonijos gerovę ir tobulėjimą.

* * * * *

Vieną vakarąėjau iš darbo namo. Pakeliui nusprendžiau užsukti į mėgiamą kavinukę atsigeriti kavos. Prie kasos susidarė nedidelė eilė – labai skurdžiai apsirengusi senelė, du jaunuoliai, vidutinio amžiaus vyras ir aš. Išgirdau, kaip senelė pasakė padavėjui, kad sušalo ir paprašė įpilti jai tiesiog karšto vandens puodelį.

Prisipažinsiu, pamaniau, kad padavėjas atsisakys, bet suklydau: jis įpylė senelei arbatos, į lėkštę įdėjo bandelių, supakavo jai duonos kepalėlių, palydėjo iki stalo, padėjo atsisėsti ir pasakė, kad jai tuoj atneš ir karšto sultinio, ir tai jai nieko nekainuos. Senelė negalėjo tuo patikėti: susigraudino, pravirko, dėkojo padavėjui.

Visa tai kiek užtruko, todėl jaunuoliai, stovėję už senelės, pradėjo garsiai reikšti savo nepasitenkinimą – esą, tokioje kavinėje, pačiame miesto centre, turi ne tik neaptarnauti elgetų, bet net neįsileisti visokių menkystų.

Tačiau kai atėjo jaunuolių užsakymo eilė, padavėjas, nekreipdamas į juos dėmesio, pradėjo aptarnauti už jų stovėjusį vyrą. Kai jaunuoliai ėmė dėl to piktintis, padavėjas ramiai atsakė: “mes neaptarnaujame visokių menkystų.”

Žinoma, niekas nesitikėjo tokio atsakymo.. Kilo triukšmas: jaunuoliai garsiai šaukė ir pareikalavo tuoj pat iškvieisti administratorių. Bet administratoriaus reakcija buvo dar labiau netikėta: jis ramiai visų iš klausė, o paskui tiesiog paprašė jaunuolių išeiti ir šioje kavinėje daugiau nesilankyti.

Situacija buvo nemaloni, todėl kai jaunuoliai išėjo, pajutau palengvėjimą ir labai pasidžiaugiau dėl senelės ir dėl kavinės darbuotojų... Pasirodo, yra teisingumas! Yra tikri, geri žmonės...
